

חוני ושמعون בן שטח

תנו רבנן: פעם אחת יצא רוב אדר ולא ירד גשמיים. שלחו לחוני המעהל: התפלל וירדו גשמיים!
התפלל ולא ירד גשמיים.
עוגה עמדו בתוכה, וכך שעשה חבקוק הנביא, שנאמר
(חבקוק ב') על משמרתי אעמדה ואחיצבה על מצור וגוו.
אמר לפניו: רבונו של עולם! בניך שמך פגיהם עלי שאני בן בית לפוך, נשבע אני בשם הגדול
שאני זו مكان עד שתוחם על בני.

הທילו גשמי מנטפיין, אמר לו תלמידיו: רב, ראיינך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמי יורדין אלא להתר שבועותך.
אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי ברורות שיחין ומערות. ירדו בזעף, עד טכל טפה וטפה כמלא פי
חבית. ושיערו הרים שאין טפה פחותה מלוג.
אמר לו תלמידיו: רב, ראיינך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמי יורדין אלא לאבד העולם.
אמר לפניו: לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתיקנון, עד שעלו כל העם לחדר הבית
מן הרים.

אמרו לו: רב, כשם שהתפללת שיירדו, כך התפלל וילכו להם.
אמר להם: כך מקובלני שאין מתפלין על דרב הטובה. אף על פי כן, הביאו לי פר הודהה. הביאו לו
פר הודהה. סמך שtoi ידיו עליון, ואמר לפניו: רבונו של עולם! עמק ישראל שהוזאת ממצרים אין
יכולין לא בירוג טובה ולא ברוב פורענות, עשתה עליהם - אין יכולין לעמוד, השפעתם עליהם טובה
- אין יכולין לעמוד, יהיה רצון מלפני שיפסקו הגשמיים והוא ירוה בעולם. מיד נשבה הרוח ונתפזרו
הברים, וזרחה החמה, ויצאו העם לשדה והביאו להם כמחין ופטריות.
שלח לו שמעון בן שטח: אלملא חוני אתה - גוזרני עלייך נידוי. שאללו שנים כשני אליהו שמטחות
גשמי ביזו של אליהו לא נמצא שם שמים מתחילה על ייך? אבל מה עשתה לך שאתה מותחטא
לפני המקום וועשה לך רצונך, בגין שמתחטה על אבי וועשה לו רצונו. ואומר לו:ABA, הזילני
לרחצני בחמיין, שטפני בצונן, תן לי אגוזים, שקדים, אפרסקים, ורמוניים - ונונת לו. ועליך הכתוב
אומר (משל לי' ג') ישמח אביך ואמך ותגל יולדתיך.
תנו רבנן: מה שלחו בני לשכת הגזית לחוני המעהל: (איוב כ' ב') ותגזר אומך ויקם לך ועל דרכיך נגה
אור.

ותגזר אומך - אתה גורת מלמטה, והקדוש ברוך הוא מקיים ממך מלמעלה.
על דרכיך נגה אור - דור שהיה אפל הארת בתפלתך,
כי השפilio ותאמך גונה - דור שהיה שפל הגבהתו בתפלתך,
ושח עיניכם יוציא - דור שיש בעונו הוועתו בתפלתך,
ימלט אי נקי - דור שלא היה נקי מטלתו בתפלתך,
ונמלט בבר כפיך - מטלתו במעשה ידק הבורון.

אמר רבבי יוחנן: כל ימי של אותו צדיק היה מצטרע על מקרה זה (תהלים קכ'ו) שיר המעלות בשוב
ה' את שיבת ציון היינו בחולמים. אמר: מי אילך דנאים שבעין שניין בחולמא? יומא חד הזה אל
באורה, חזיה לההוא גברוא דהוה נטע חרובה, אמר ליה: הא, עד כמה שניין טיעין? - אמר ליה: עד
שבעין שניין. - אמר ליה: פשיטה לך דחיית שבעין שניין? - אמר ליה: הא [גברוא] עלמא בחורובא
אשרחתייה, כי היכי דשתליך לי אבהתיה - שתליך נמי לבראי.
יתיב, קא כרייך ריפטא, איתא ליה שינחנא, נים. אחדרא ליה משוניא, איכסי מעינה, ונים שבעין שניין.
כי קם חזיה לההוא גברוא קא מלקט מיניהו. אמר ליה: את הוא דשותליה? - אמר ליה: בר
בריה אנא. אמר ליה: שמע מינה דניימי שבעין שניין.
זהו לחמריה דאתהילידא ליה רמי רמci.azel לבתיה, אמר להו: בריה דחוני המעהל מי קיים? -
אמרו ליה: בריה ליתא, בר בריה איתא. אמר להו: אני חוני המעהל. לא הימנווה.
azel לבית המדרש, שמעיניהו לדבנן דקארמי: נהירן שמעיתין כבשי חוני המעהל, דci הוי עיל לבית
מדרשא, כל קושיא דהו להו לרבען הוה מפרק להו.
אמר להו: אני ניחו, ולא הימנווה, ולא עבדי ליה יקרוא כדמבעי ליה, חלש דעתיה, בעי רחמי ומיה.
אמר רבא, היינו דאמרי איגשי: או חבורותא או מיתותא.
תעניית דף כי עמדו א

ונתני גשמייכם בעיתם. בעיתם - בליל רבייעות ובלילה שבתוות. שכן מצינו בימי שמעון בן שטח,
שירדו להם גשמי בליל רבייעות ובלילה שבתוות, עד שנעשו חטאים בכליות ושינויים כגדעוני זיתים
ועודשים כדינרי זהב, וצררו מהם דוגמא לדורות, להודיע כמה החטא גורם, שנאמר עונגותיכם הטו
אליה וחטאיכם מנעו הטוב מכם. וכן מצינו ביום הורודוס שהיה עוסקין בבניין בית המקדש, והוא
ירודין גשמיים בליליה, לאחר נשבה הרוח ונתפזרו העבים וזרחה החמה יצאו העם למלאכתן, וידעו
שמלאכתם שמיים ביזיהם. שם